

Arrest

nr. 65 024 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaarde problemen te hebben gehad met onbekende gewapende mannen.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Op 3 maart 2010 kwam een onbekende man thuis langs. Hij was gewapend en zei dat hij gezocht werd door de politie. U en uw moeder M.B. (...) (o.v. X) lieten hem de nacht bij jullie in huis doorbrengen. De volgende ochtend vertrok de man weer. Diezelfde avond kwam de man echter terug, samen met twee andere mannen. Ze bonden uw moeder vast en namen u mee naar Vedenó. Daar waren nog twee meisjes. Eén van hen probeerde te ontsnappen en werd vermoedelijk gedood. Zelf werd u gedwongen medicatie (drugs) te nemen waarna u werd aangerand en bedreigd met een

mes. Naar wat u kon opmaken, begreep u dat ze mensen wilden opleiden om terroristische aanslagen te plegen.

Op 7 maart 2010 kon u samen met het andere meisje ontsnappen. In een nabijgelegen woning vroeg u een oudere man om u naar huis te brengen. Thuis aangekomen bleek uw moeder reeds klacht te hebben ingediend tegen uw ontvoering, doch zonder resultaat. U en uw moeder gingen onderduiken bij familie in Znamenskoye. Ondertussen vernam u dat uw woning in brand werd gezet en dat verschillende familieleden werden lastiggevallen door mensen die naar jullie vroegen. Een oom werd hierbij aangevallen met een mes en diende verzorgd te worden. De aanvallers beloofden om u en uw moeder te doden. Uw familie besloot dat jullie het land moesten verlaten.

Op 15 maart 2010 reisde u per wagen naar Brest (Wit-Rusland). Van daar reisde u verder per minibus naar België.

Op 19 maart 2010 kwam u aan in België, waar u op dezelfde dag, samen met uw moeder M.B. (...) (o.v. 6.598.911) asiel vroeg aan de Belgische autoriteiten.

Sinds uw aankomst in België onderhoudt u contacten met familie in Tsjetsjenië. Ze slaagden erin om uw intern paspoort en dat van uw moeder af te halen bij de paspoortdienst (uitgegeven op respectievelijk 09/04/2010 en 01/04/2010) en ze stuurden het op naar België. Ook stuurden ze documenten en foto's betreffende de woningbrand, een medisch attest van uw oom betreffende de messteken en een kopie van de oude interne paspoorten van u en uw moeder en een duplicaat van de huwelijksakte van uw moeder op."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat **uw verklaringen, betreffende de kern van uw asielaanvraag, niet overeenkomen** met de verklaringen van uw moeder.

Zo verklaarde u dat, toen de onbekende man op 3 maart 2010 bij jullie binnenkwam, jullie aan het slapen waren. Ook verklaarde u dat jullie hem niets gegeven hebben (CGVS, p. 3). Uw moeder verklaarde echter dat jullie toen TV aan het kijken waren. Ze specificeerde er nog bij dat jullie meestal naar CD's keken in het Tsjetsjeens, maar dat jullie toen de gewone televisieprogramma's volgden. Ook verklaarde uw moeder dat jullie de man thee en snoepjes gaven, aangezien het in Tsjetsjenië de gewoonte is om elke gast op die manier te ontvangen (CGVS, moeder, p. 2 en 3).

Tijdens het interview werd uw moeder gewezen op de tegenstrijdigheden in uw beider verklaringen. Hierop heeft uw moeder verklaard dat ze het niet weet en dat uw hersenen niet in orde zijn (CGVS, moeder, p. 3).

Dit is echter geen afdoende uitleg. Immers, er dient te worden vastgesteld dat u zelf dergelijke geestelijke problemen nergens aanhaalde. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen, die gedetailleerd zijn, dat u niet over voldoende mentale capaciteiten zou beschikken om uw asielaanvraag zelf te kunnen verdedigen.

Deze tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat het opvallend is dat u maar **weinig details** weet te vertellen over wie de andere meisjes waren die samen met u vastgehouden werden. U verklaarde weliswaar dat jullie niet mochten spreken met elkaar (CGVS, p. 4). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u onder dwang drugs had genomen en u zich daardoor weinig herinnert (CGVS, p. 5). Echter, uit uw verklaringen blijkt

dat u samen met één van de meisjes een tijdje in dezelfde kamer werd opgesloten, dat jullie samen konden vluchten uit het huis en dat jullie hulp konden vragen aan een man in een nabijgelegen woning (CGVS, p. 4 - 5).

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u met een onbekend meisje al deze stappen kon ondernemen om samen te vluchten, terwijl u niet eens weet hoe ze heette, waar ze vandaan kwam en hoe lang ze al in deze omstandigheden leefde (CGVS, p. 5).

Deze vaststellingen zetten verder vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat de **verklaringen van uw moeder voor het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met haar verklaringen in de vragenlijst** die door de Dienst Vreemdelingenzaken voor het Commissariaat-generaal werd opgemaakt.

Zo verklaarde uw moeder in haar vragenlijst dat ze, nadat ze werd vastgebonden, zichzelf kon bevrijden en haar schoonbroer M. (...) opbelde (vragenlijst, moeder, p. 5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde uw moeder dan weer dat ze niemand opbelde. Uw moeder verklaarde dat ze bewusteloos bleef tot de ochtend, dat haar broer, waarmee ze samenwerkte, naar haar kwam omdat ze niet opnam op haar GSM en dat haar broer dan de broer van haar man (M. (...)) verwittigde (CGVS, moeder, p. 4). Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd uw moeder gewezen op de tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Hierop heeft uw moeder gezegd dat ze dergelijke verklaringen niet heeft afgelegd (CGVS, moeder, p. 4).

Dit is geen afdoende uitleg aangezien de manifeste tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Verder verklaarde uw moeder in haar vragenlijst dat ze samen met M. (...) klacht ging indienen, dat de klacht werd geaccepteerd maar dat er geen onderzoek werd gedaan naar de feiten (vragenlijst, moeder, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal ontkende uw moeder echter formeel dat ze meeding om klacht in te dienen, aangezien ze niet in een toestand was om ergens naartoe te gaan (CGVS, moeder, p. 4).

Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal werd uw moeder gewezen op de tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Hierop heeft uw moeder verklaard dat ze niet meeding om klacht in te dienen maar dat ze achteraf wel ging informeren (CGVS, moeder, p. 4).

Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan. Deze tegenstrijdigheden omtrent de kern van uw asielrelaas ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts is het **opmerkelijk** dat u en uw moeder **recent afgeleverde interne paspoorten** voorlegden (documenten 1 en 2, afgeleverd op respectievelijk 9 april 2010 en 1 april 2010) met hierin een inschrijving (propiska) in Tsjetsjenië, terwijl u en uw moeder toen reeds in België verbleven.

Ten slotte zijn uw verklaringen betreffende uw **reisroute en reisdocumenten** niet overtuigend. Zo verklaarde u per auto en minibus over land te zijn gereisd van Tsjetsjenië via Brest (Wit-Rusland) naar België (CGVS, p. 6 – 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen paspoort in uw bezit had. Om naar Wit-Rusland te reizen hadden de chauffeurs vermoedelijk papieren voor u en uw moeder (CGVS, p. 6). Betreffende uw verdere reis van Brest naar België verklaarde u niet op de hoogte te zijn van eventuele documenten. U beaamde dat u zelf niet gecontroleerd werd maar dat de chauffeur reisdocumenten van u en uw moeder liet zien bij de controle (CGVS, p. 7).

Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de controles om de Europese Unie binnen te reizen, en zeker het Schengen gebied, zeer streng zijn en dat er te allen tijde een persoonlijke controle mogelijk is waarbij gevraagd kan worden naar naam, nationaliteit, reisdoel en visa. Het is niet aannemelijk dat de chauffeur u niet op de hoogte zou hebben gebracht van dergelijke gegevens in de gebruikte reisdocumenten. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om moedwillig zaken verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties (reispaspoort met daarin de exacte reisdata en mogelijke visa).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien de **combinatie van deze vaststellingen** kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw moeder, kopie deel van oud intern paspoort van u en uw moeder, attest van de brandweer, attest van woningbrand, medisch attest van I. (...), duplicaat huwelijksakte van uw moeder, tien foto's van een brand in een woning) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De attesten en de foto's van de brand stellen dat er een woningbrand is geweest, doch verschaffen niet de minste details over de concrete omstandigheden, laat staan de daders, van dit incident. Bijgevolg kunnen deze documenten de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden niet herstellen of verklaren. Het medisch attest stelt dat ene I. (...) op de chirurgische afdeling werd verzorgd, doch verschaft geen details betreffende de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen, noch betreffende de daders. Bijgevolg kan dit document evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden herstellen of verklaren. De andere documenten handelen niet over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 maart 2011 schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een schending van de artikelen 48/3 en 48/2 juncto 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat er in haar hoofde wel degelijk een "gegronde toekomstige" vrees voor vervolging bestaat (zie het verzoekschrift, p. 4); zij stelt vervolging te vrezen door de Tsjetsjeense strijders.

Wat betreft de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden werpt verzoekster op dat niet uit het oog mag worden verloren dat zij "leidt aan een enorme depressie (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 4), zij niet goed Russisch spreekt, en dat haar moeder tijdens haar verhoor aan elke beweerde tegenstelling toch een correcte uitleg gaf.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande de komst van de man op 3 maart 2010 waar verzoekster verklaarde dat zij aan het slapen waren daar waar haar moeder verklaarde dat ze TV keken, legt verzoekster in haar verzoekschrift uit dat zij en haar moeder op dat moment aan het indommelen waren voor het TV-toestel, zodat hun verklaringen dienaangaande niet tegenstrijdig zijn. Verzoekster herhaalt dat zij psychologische problemen heeft en niet goed Russisch spreekt.

Verzoekster laat gelden dat het logisch is dat ze weinig details kent -zoals de bestreden beslissing opmerkt- van de andere meisjes met wie ze werd vastgehouden, omdat zij gedrogeerd was en omdat zij uit angst en traumatisering, niet sprak of kon spreken.

Verzoekster herhaalt dat er in haar hoofde wel degelijk een "gegronde toekomstige" vrees voor vervolging bestaat (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster meent dat zij, voor zover zij niet als vluchteling zou worden erkend, zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het is volgens haar duidelijk dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven als gevolg van willekeurig geweld zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden.

Verzoekster laat gelden dat de mensenrechten in Tsjetsjenië "faliekant (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 5) geschonden worden. Zij stelt dat zij hierdoor ernstige psychologische problemen heeft waarvoor zij in behandeling is.

Verzoekster voert ook een schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel omdat "de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert (sic)" en "het CGVS motiveert haar redeneringen helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige "motivering" (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal niet bewijst dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië geen risico op ernstige schade loopt.

Een dergelijke bewering zou volgens verzoekster trouwens niet ernstig zijn, gezien in Tsjetsjenië willekeurige arrestaties en executies plaatsvinden zonder dat de overheid in staat is om hierin verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden.

Verzoekster vervolgt dat de commissaris-generaal louter verwijst naar tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar moeder, terwijl haar moeder nochtans voor alle aangevoerde tegenstrijdigheden een aanvaardbare uitleg kon geven.

Volgens verzoekster "*slaait de motivering werkelijk nergens op*" (zie het verzoekschrift, p. 7) en gaat niet in op het gedetailleerde feitenrelaas dat zij tijdens haar verhoor naar voor heeft gebracht; de stukken en de algemeen bekende gegevens werden volgens haar duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht zodat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verzoekster voert verder een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan doordat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan met het voordeel dat de Belgische Staat meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Verzoekster legt uit dat de uitvoering van de bestreden beslissing immers tot gevolg zou hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht terwijl zij tijdens haar verblijf in België, op geen enkele wijze schade heeft berokkend aan de Belgische Staat of aan de gemeenschap.

Bijgevolg zijn volgens haar de negatieve gevolgen van de bestreden beslissing van zo'n ernst dat elke proportionaliteit zoek is.

Verzoekster roept ten slotte een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden in.

Verzoekster laat gelden dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt om vermoord en onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing.

Zij stelt dat het algemeen geweten is dat in Tsjetsjenië gewelddadige militaire willekeur zegeviert.

Zij voegt er aan toe dat zij onmogelijk de bescherming kan inroepen van overheid en politie aldaar, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan het geweld in Tsjetsjenië en hieraan zelfs medeplichtig zijn.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen en haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.5. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten.

Zo werd vooreerst juist vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster betreffende de kern van haar asielaanvraag, niet overeenkomen met deze van haar moeder.

Verzoekster verdedigt zich op dit punt in haar verzoekschrift door te stellen dat haar moeder tijdens haar verhoor elke beweerde tegenstrijdigheid kon uitleggen. Daarnaast houdt verzoekster voor dat zij psychologische problemen heeft en ook niet goed Russisch spreekt.

Deze uitleg wordt door de Raad niet aanvaard.

Aangaande het verweer van verzoekster dat haar moeder iedere tegenstrijdigheid kon uitleggen, merkt de Raad op dat uit het verhoorverslag het tegendeel blijkt. Inderdaad kan de verklaring van haar moeder dat *"Ik weet niet, normaal gezien hoorden we als we af en toe slapen, de tweede dag heb ik met dochter samen geslapen, haar hersenen zijn niet in orde, ze is in stress, ik zelf ook af en toe lacht ze en nadien huilen"* als antwoord op de vraag *"Uw dochter vertelde net dat jullie al slapen toen hij kwam en dat jullie hem niets aanboden"* (zie verhoorverslag moeder 21 februari 2011) niet worden aangenomen als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Uit het verhoorverslag van 21 februari 2011 van verzoekster blijkt dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van psychische problemen; bovendien antwoordde verzoekster op de vraag bij het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal of zij nog iets had toe te voegen (zie het verhoorverslag, p. 7), ontkennend.

Daarnaast blijkt uit het verhoorverslag ook dat verzoeksters verklaringen voldoende gedetailleerd zijn; niets laat vermoeden dat verzoekster psychische problemen heeft.

Ook het argument dat verzoekster niet goed Russisch spreekt, wordt niet aangenomen.

Uit het administratieve dossier blijkt immers dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure op 22 maart 2010 een verklaring heeft ondertekend waarin zij om de bijstand vroeg van een tolk die de Russische taal machtig is tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag.

Bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekster trouwens uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en werd zij ingelicht dat eventuele problemen dienaangaande onmiddellijk gemeld moesten worden. Tevens werd op het einde van het verhoor gevraagd of zij nog iets toe te voegen had of een opmerking wilde maken. Verzoekster maakte toen geen gewag van haar voorgehouden gebrekkige kennis van de Russische taal.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat verzoekster opvallend weinig details kan geven over de andere meisjes die samen met haar werden vastgehouden.

De Raad merkt op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoeksters voorgehouden "angst" en "trauma" verschonen dit gebrek in haar verklaringen niet.

Gezien verzoekster een tijdje met één van deze meisjes in een kamer werd opgesloten en samen met dat meisje kon ontkomen uit het huis waar ze werden vastgehouden, mag normalerwijze worden verwacht dat zij minstens de naam van dit meisje zou kennen.

Haar onwetendheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster zich ter verdediging beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar stelling dat zij gedrogeerd was, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Naast bovenvermelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar moeder enerzijds en de vage verklaringen van verzoekster anderzijds, droegen ook de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de moeder van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal én de weinig overtuigende reisdocumenten toe om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet in op de laatste twee elementen, zodat deze overeind blijven en door de Raad beaamd worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.6. Verzoekster roept ook een schending in van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Voor zover de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar wat gesteld wordt onder punt 2.7.

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM merkt de Raad op dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung, en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 9 van het EVRM, benadrukt de Raad dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat dit laatste betreft, moet dus in het verzoekschrift in concreto worden aangegeven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregels of -beginselen, schendt.

Verzoekster blijft, door een enkele vermelding van de voorgehouden schending van artikel 9 EVRM en zónder te duiden waarom dit artikel zou geschonden zijn, in gebreke.

2.7. Verzoekster is de mening toegedaan dat zij minstens aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet; het is volgens haar duidelijk dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven en persoon als gevolg van willekeurig geweld in Tsjetsjenië, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden.

De Raad geeft aan dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen stemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt; een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Uit de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, blijkt dat de gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds voornamelijk geconcentreerd zijn in de zuidelijke bergregio's en de laatste jaren steeds minder frequent voorkomen. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet wordt geschuwd. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Er dient dus te worden vastgesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen en dat de situatie in Tsjetsjenië thans niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert geen concrete elementen of documentatie aan die de informatie van de commissaris-generaal weerleggen. Zij beperkt zich daarentegen tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, wat geenszins volstaat om de besluiten van de commissaris-generaal te ontkrachten.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.9. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de commissaris-generaal zijn redeneringen ofwel helemaal niet motiveert ofwel slechts in stereotiepe en algemene bewoordingen.

De Raad benadrukt dat elke aanvraag om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Het blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 21 februari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het proportionaliteitsbeginsel dat een concrete toepassing is van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid.

De schending van het proportionaliteitsbeginsel kan dus niet dienstig worden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE